

บड़ा gigolo coquet ខ្លើយ محرم 杂工 telanjang

เบ้อเร่อ จิ๊กโก๋ โก้โก้ กะเทย บ้าระห่ำ จีบกั๊ว ล่อนจ้อน

คำไทย ใครทำ

หลากหลาย คือ ไทยแท้



มิวเซียมสยาม
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

คำไทย ใครทำ

หลากหลาย คือ ไทยแท้

กว่าจะมีพิพิธภัณฑ์ไทย

ยุคนกเบิก

จัดแสดงของสวยงาม ของแปลก
ของหายาก จากแดนไกล
ชาวตะวันตกรวบรวมไว้
เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของตน

รัชกาลที่ ๔ :

เปิดประตูรับวัฒนธรรมตะวันตก
จัดแสดงของสะสมส่วนพระองค์
ภายในพระที่นั่งประพาส “พิพิธภัณฑ์”

รัชกาลที่ ๕ :

จัดตั้งสิ่งใหม่ “มิวเซียม” ขึ้นที่
หอคองคะเดีย ภายในพระบรมมหาราชวัง
ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๔๑๓
เปิดให้ประชาชนเข้าชมเป็นประจำทุกปี
เฉพาะในการเฉลิมพระชนมพรรษา
เท่านั้น

ต่อมาย้าย “มิวเซียมหลวง” ไปที่วังหน้า
มิวเซียมวังหน้า พัฒนาต่อเนื่องไปเป็น
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
เวลาผ่านไป มีพิพิธภัณฑ์เกิดขึ้นมา
อีกมากมาย

นับเป็นเวลาถึง ๑๔๐ กว่าปีแล้ว ที่คน
ไทยได้รู้จัก “มิวเซียม” อันหลากหลาย
“มิวเซียมสยาม” ก็เป็นทางเลือกหนึ่งใน
นั้น ที่นำเสนอเรื่องราวความเป็นไทย
เพื่อให้คนไทยค้นพบรากของตัวเอง

“มิวเซียมสยามมินิ” ที่คุณดูอยู่นี้จึงมีขึ้น
มาท้าทายคุณถึงในห้างและพื้นที่ประชุม
ชนอื่นๆ เพื่อเปิดโอกาสการเรียนรู้ของ
คนไทยให้กว้างขึ้น
พร้อมกับพัฒนาพิพิธภัณฑ์ไทย
ให้ก้าวต่อไปไม่หยุดยั้ง

ถามว่าจะไรคือ “ไทยแท้”

ตอบว่า ภาษาไทย ไง

แล้วลองดูคำในพจนานุกรมสิ

มี “คำไทยแท้” อยู่กี่คำ

เกือบครึ่งเป็นคำจากต่างภาษา

หากเอาคำยืมเหล่านั้นออกไป

พจนานุกรมคงบาง เหลือ “คำไทยแท้” ให้คันคูดูไม่เท่าไร

การหยิบยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ แสดงถึงการติดต่อกับผู้อื่น

ภาษานำเข้า มาพร้อมกับการรับเอารูปแบบการปกครองและลัทธิ

ความเชื่อจากรัฐอื่นที่เจริญกว่า

ภาษานำเข้า มาพร้อมกับการเรียนรู้เทคโนโลยีและวิทยาการจากผู้อื่น

ภาษานำเข้า มาพร้อมกับการค้าขายแลกเปลี่ยนกับชาติอื่น

ภาษานำเข้า มาพร้อมกับการอพยพย้ายถิ่นของผู้คนอื่นในสุวรรณภูมิ

เช่นนี้แล้ว

หากถามว่า คำไทย ใครทำ

ก็คงตอบได้เต็มปากว่า

คำไทย เขมรทำ แยกทำ จีนทำ ฝรั่งทำ ลาวทำ มอญพม่าทำ ญี่ปุ่นทำ
เพราะ “ความหลากหลาย” นั่นเองที่เป็นหัวใจของ “ไทยแท้”



มิวเซียมสยาม
พิพิธภัณฑ์การเรียนรู้

ขนุน

คำไทย เขมรทำ

ผลไม้ชนิดหนึ่ง ลูกใหญ่ มีหนามถี่
เนื้อเป็นยวงสีเหลือง มีรสหวาน

คำไทย ยืมมาจากภาษาเขมรโบราณว่า **กูร์** (กุนฺร)
และ **เญร** (โชนฺร)
เอามาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ แต่เมื่อราชทูตฝรั่งเศส
ลาลูแบร์ เดินทางมาอยุธยาปี พ.ศ. ๒๒๓๐
สมัยสมเด็จพระนารายณ์ ชาวสยามก็เรียกขนุนว่า
ขนุน กันแล้ว
ปัจจุบัน คนเขมรกลับเรียกผลไม้ชนิดนี้ว่า **อูร์** (ชุนฺร) แทน
ออกเสียงว่า คุโนร์

ส่วนที่อินโดมาเลย์ เรียกขนุนว่า nangka หรือ นังกา
ซึ่งก็คือต้นเค้ของ “ขนุนหนิง” ขนุนพันธุ์หนึ่งที่คนไทย
นิยมกินนั่นเอง
“ขนุน” มาจากขอม ส่วน “หนิง” มาจากมลายู
สมเป็นต้นไม้แห่งเอเชียจริงๆ

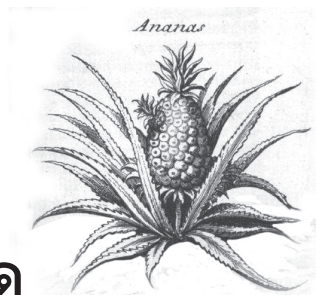
กัรnona
รnanás
荔枝durian
jambu

น้อยหน่า

คำไทย มาเลย์ทำ

ผลไม้ชนิดหนึ่งเปลือกสีเขียว มีผิวหนุนเป็นตาๆ
เนื้อขาวหนา รสหวาน มีเมล็ดมาก
คำไทย ยืมมาจากภาษามลายูว่า nona อ่านว่า โนนา

โนนา เป็นพืชพื้นถิ่นจาก “โลกใหม่” แถบอเมริกากลาง
ชาวโปรตุเกสเป็นผู้นำมาเมื่อราว ๔๐๐-๕๐๐ ปีก่อน
คราวตั้งสถานีการค้าขึ้นที่มะละกา
(ปัจจุบันอยู่ในมาเลเซีย) คนโปรตุเกสเรียกน้อยหน่า
ตามชนพื้นเมืองในทวีปอเมริกาว่า anona
หรือ อาโนน่า



ภาพจากหนังสือ Du Royaume de Siam
โดย Simon de la Loubère

ย่านิด

คำไทย ฝรั่งเศส

คำถิ่นใต้ หมายถึง สับปะรด
ยืมมาจากภาษาโปรตุเกสว่า ananás อ่านว่า อนาน่า
สับปะรด คนอีสานเรียก “บักนิด”
ส่วนคนใต้เรียก “ย่านิด”
ต่างเรียกว่า “นิด” ก็เพราะกร่อนมาจากภาษามลายูว่า
nanas (อ่านว่า นานัส)

นานัส เป็นผลไม้้นำเข้าจากอเมริกาใต้
นักเดินเรือชาวโปรตุเกสนำมาเผยแพร่เมื่อราว
๔๐๐-๕๐๐ ปีก่อน โดยเรียกชื่อตามชนพื้นเมือง
ในถิ่นกำเนิดเดิมว่า ananás หรือ อนาน่า

ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ เมื่อราชทูต ลาลูแบร์
มาถึงอยุธยาในปี พ.ศ. ๒๒๓๐
ชาวสยามก็มีสับปะรดกินกันแล้ว

ลันจี

คำไทย จันทา

ผลไม้ชนิดหนึ่ง ผลกลมเปลือกแดง
เนื้อขาวฉ่ำ รสหอมหวาน

คำไทย ยืมมาจากภาษาจีนว่า 荔枝
อ่านตามสำเนียงแต้จิ๋วว่า หลี่กี้
จีนกลางอ่าน lizhi หรือ ลีจือ

ลันจีมีบ้านเกิดอยู่ทางตอนใต้ของจีน แถบมณฑลกว่างตุง
และฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) ซึ่งมีอากาศอบอุ่นชื้นช้ำร้อน
ถือเป็นผลไม้ที่เหมาะเข้า จึงเรียกชื่อตามสัญชาติที่มา
แต่ชาวแต้จิ๋วในปัจจุบันเรียกลันจีว่า 荔果 (โนยก้วย
หรือเหนยก้วย)

ชมพู

คำไทย มาเลย์ท่า

ผลไม้ชนิดหนึ่ง รูปร่างคล้ายจุมก
ผิวมัน เนื้อหวานฉ่ำ

คำไทย ยืมมาจากภาษามลายูว่า jambu
อ่านว่า จัมบู
มลายูยืมคำนี้มาจากภาษาบาลี
สันสกฤตว่า ชมพู (อ่านว่า ชัมพู)
ซึ่งหมายถึง ต้นหว่า หรือลูกหว่า
ชมพูทวีป หรือชมพูทวีป
ที่ตามตำนานใช้เรียกอินเดีย
ก็หมายถึงทวีปแห่งต้นหว่าใหญ่

ส่วนสีชมพู ไทยเราแต่เดิมหมายถึง
สีแดงเข้มออกม่วงอย่างสีลูกหว่า
แต่ภายหลังกลับกลายมาเป็นสีแดงอ่อน
อย่างลูกชมพูไปเสีย

ทูเรียน

คำไทย มาเลย์ท่า

คิงออฟฟรุ๊ตส์ ผลไม้ประหลาด เปลือกหนาเป็นหนาม
เนื้อเป็นพูสีเหลือง รสหวานจัด มีกลิ่นแรง
เป็นพืชพื้นถิ่นของแถบคาบสมุทรมลายู และหมู่เกาะใน
อินโดนีเซีย

จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะยืมคำนี้มาจากภาษามลายู
ซึ่งเรียกว่า durian อ่านว่า ดูเรียน
มาจากคำว่า duri (ดูรี) ที่แปลว่า หนาม



ขียนอตินิยสำหรับจิตรกรรมฝาผนังในสมัยอยุธยา รูปทหารโปรตุเกสควบม้า
โปรตุเกสถือเป็นชาติแรกที่เข้ามาติดต่อค้าขายกับสยาม
จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะมีคำยืมจากภาษาโปรตุเกสอยู่หลายคำ

มะกรูด

คำไทย เขมรทำ

มีผลกลม ผิวขรุขระ รสเปรี้ยว
นิยมให้ผิวที่เปลือกในการปรุงอาหาร
หรือเป็นเครื่องร่ำ เนื่องจากมีน้ำมันหอม

คำไทย ยืมมาจากภาษาเขมรว่า ក្រូច (กรูจ)
อ่านว่า โกรจ หมายถึง ส้ม
ความหมายของเราเปลี่ยนไปเป็นพืชต่างสปีชีส์
แต่ยังคงอยู่ในสกุลเดียวกันนะคะ (สกุล Citrus)



ลันเตา

คำไทย จีนทำ

พืชตระกูลถั่วที่มีถิ่นกำเนิดในแถบเอเชีย ก่อนจะแพร่
หลายไปทั่วโลก

คำไทย ยืมมาจากภาษาจีนว่า 荷兰豆
อ่านว่า hélandòu หรือ เทอหลานโต้ ตามสำเนียง
จีนกลาง

หรือ ลังเตา ตามสำเนียงแต้จิ๋ว
เทอหลาน คือ ฮอลแลนด์ ได้ว คือ ถั่ว
รวมแล้วจึงหมายถึง ถั่วจากฮอลแลนด์
คาดว่าชาวฮอลันดาคงเป็นผู้เผยแพร่
เข้าสู่จีน ด้วยมีสถานการค้าที่เกาะไต้หวัน

มันแกว

คำไทย ลาวทำ

“มันเทศ” ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นมันจากต่างประเทศ
มีต้นกำเนิดมาจากทวีปอเมริกา
เข้ามาเมื่อไหร่ ไม่มีใครรู้
คนอีสานเรียกว่า “มันแกว” หรือ “มันแกวแดง”
ภาษาถิ่นอีสานเรียกคนญวนว่า แกวอ (แกว)
มาจากเสียงพูดสูงๆ ต่ำๆ ของคนเวียดนาม
ที่คนอีสานได้ยินเป็น “แกวแกว”
“มันเทศ” ของคนภาคกลาง คือ “มันแกว” ของอีสาน
หมายถึงมันของคนญวน?
ยังหาคำตอบไม่ได้

แต่ที่ค่อนข้างแน่ คือ
“มันแกว” เนื้อขาวๆ กรอบๆ ของคนภาคกลาง
ก็เป็นพืชจากทวีปอเมริกาเช่นกัน
นักเดินเรือสเปนนำมาเผยแพร่ในฟิลิปปินส์
ก่อนจะข้ามฝั่งมาขึ้นบกที่จีนและเวียดนาม
เป็นที่นิยม เนื่องจากปลูกง่าย ให้พลังงาน
คะเนว่าคนเวียดนามเป็นผู้นำเข้ามาปลูก
ทางภาคอีสานของไทยเป็นที่แรก
โดยเฉพาะที่ อ.บรบือ ขอนแก่น ปลูกกันเยอะ
คนอีสานมี “มันแกว” เนื้อแดงๆ อยู่แล้ว
(ที่คนภาคกลางเรียก “มันเทศ” ใจ)
มันตัวใหม่จึงมีชื่อเรียกอย่างเดิมยศว่า
“มันแกวตะเพา” หรือ “สะเพา”
เรียกย่อว่า “มันสะเพา” หรือ “มันเพา”
แต่คนภาคกลางกลับเรียกย่อว่า “มันแกว” ไปซะยังงั้น

“มันแกว” ของคนภาคกลาง
เลยไปหมายถึง “มันเทศ” ของอีสาน ไปเสีย
เรื่องนี้แกวตกเป็นจำเลย แต่ไม่รู้เรื่องเลยสักนิด



ไข่เจียว

คำไทย จีนทำ

คือไข่ทอดในน้ำมัน กับข้าวสามัญประจำบ้านของครัวไทย แต่ ! อาหารไทยดั้งเดิมนั้นไม่มีการทอด เรามัก ปิ้งย่าง กับ ตำ เป็นหลัก การใช้น้ำมันประกอบอาหาร รวมไปถึงอุปกรณ์ที่ใช้อย่าง กระทะและตะหลิว จึงเป็นของใหม่ที่รับมาจากชาวจีน

เจียวเป็นคำไทย ยืมมาจากภาษาจีนว่า 焦 สำหรับเจียวอ่านว่า เจียว ภาษาจีนกลางก็อ่านว่า jiāo หรือ เจียว เช่นกัน หมายถึง ไหม้ เกรียม แห้ง กรอบ ไข่เจียว คือไข่ทอดแห้งๆ กรอบๆ เจริญอาหารดีแท้

ข้าวจี

คำไทย ลาวทำ

ในภาษาลาวหมายถึง แขนงวีชนมปังบาแกดแบบ ฝรั่งเศส ทาตบด ใส่หมูยอ ทุนเชียง แดงกวา มะละกอดอง อาหารฟิวชั่นเชื้อสายฝรั่งเศสสไตล์ญวนปนลาว

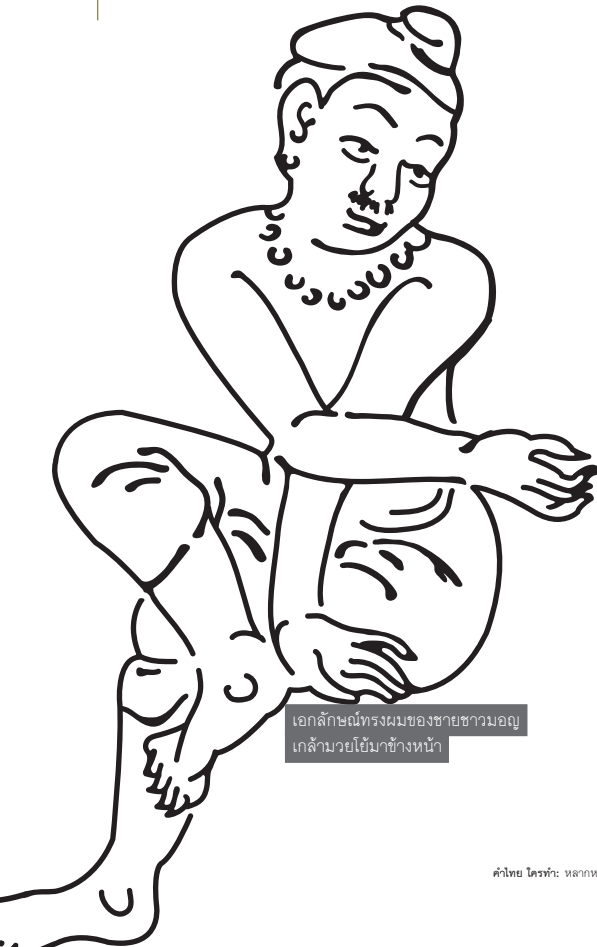
จี ภาษาถิ่นอีสานและลาว หมายถึง ปิ้งหรือย่าง ข้าวจีของลาว ก็คือข้าวปิ้ง ซึ่งก็คือขนมปังนั่นเอง ส่วนข้าวจีถิ่นอีสาน คือข้าวเหนียวนึ่งชุบไข่ จีไฟหรือปิ้งจนเกรียม หอมจนน้ำลายสอเลยครับ

ขนมหจีน

คำไทย มอญทำ

อาหารเส้นที่อยู่คู่สำหรับไทยมานาน ชื่อว่า จิ้น แต่กลับเป็นของ มอญ คำว่า อัง (อ่านว่า คะนอม) แปลว่าเส้น หรือหมายถึง “ขนมหจีน” อยู่แล้ว ส่วนคำว่า อี (จีน) แปลว่า “สุก” ในงานบุญของชุมชนรามัญ คนไทยได้ยืมคนมอญถามกันว่า “คะนอมจิ้น?” (เส้นสุกหรือยัง?)

อังอี ที่อ่านว่า คะนอมจิ้น จึงกลายเป็นอย่างที่เรียกของ อาหารเส้นดังกล่าวไปโดยไม่รู้ชื่อไหน



เอกลักษณ์ทรงผมของชายชาวมอญ
เกล้ามวยโยมาข้างหน้า

ปันโต

คำไทย ญี่ปุ่นทำ

คำไทย ยืมมาจากภาษาญี่ปุ่นว่า 弁当

อ่านว่า เบ็นโต (bentō)

หมายถึง ข้าวกล่องพกพา ที่เราคืนเคยจากเมนูอาหารญี่ปุ่นในปัจจุบันนั่นเอง

กล่าวกันว่าคำว่า เบ็นโต ก็ยืมคำจีนไปอีกที่ 便當 (ภาษาจีนกลางอ่านว่า biàndāng, เบียนดัง) แปลว่า ง่าย สะดวก

คาดว่าเรารับคำนี้มาจากญี่ปุ่น

เนื่องจากมีชุมชนชาวอาทิตย์อุทัยตั้งหลักแหล่งในสยามมาตั้งแต่สมัยอยุธยาแล้วนุ่

ตะเกียบ

คำไทย เขมรทำ

เป็นอุปกรณ์บนโต๊ะอาหารที่คนไทยคุ้นเคย

จะกินก๋วยเตี๋ยว ปอเปี๊ยะ หรืออะไรก็ตาม

ก็ต้องใช้ตะเกียบจับ

คำนี้จึงน่าจะมาจากภาษาจีน

แต่โดนกลับมาจากภาษาเขมรไปได้

ត្រៀម (ตฺเรียม) อ่านว่า ตองเกียบ

หมายถึง ปากคีบ หรือสิ่งที่ใช้คีบ

ตะเกียบ ก็คือ ปากคีบที่ใช้คีบลูกชิ้นเข้าปากนั่นเอง

เหยือก

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

เหยือก เป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษว่า jug ?

ก็มันออกเสียงว่า จัก นิ?

ตัว j ออกเสียงเป็น ย ได้อย่างไร มีที่มา

ชาวอังกฤษออกเสียงตัว j เป็น /dʒ/

เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

ที่ใกล้เคียงหน่อยก็คือเสียง จ ผสม ย

แล้วในสมัยโบราณ ทำไมเราเลือกใช้ ย แทนเสียงตัว j

แทนที่จะเป็น จ เช่นในปัจจุบัน มีที่มา

- ใน สัพพะ พะจะนะ พาสา โท พจนานุกรมที่ตีพิมพ์ในสมัย ร.๔ บาทหลวงปาลเลอกัวซ์ (Pallegoix) ชาวฝรั่งเศสได้ถอดเสียง ย ด้วยตัว j คำอ่านของคำว่า “ยอด” ก็คือ JÒT
- นอกจากนี้ สัทอักษรสากลยังกำหนดให้เสียง y ในภาษาอังกฤษ (หรือ ย ของไทย) เขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ /j/ คำอ่านของคำว่า “yes” ก็คือ /jes/
- ที่แปลกกว่านั้น คนเยอรมัน เดนมาร์ก สแกนดิเนเวีย รัสเซีย ไม่มีเสียง j /dʒ/ มีแต่เสียง j ที่ออกเป็น /j/ หรือ ย joghurt ในภาษาเยอรมันจึงอ่านว่า โยเกิร์ต j ที่ออกเป็น /j/ หรือ ย นี้เอง ที่ทำให้มีชนนารีชาวฝรั่งเศสหรือโปรตุเกสที่เข้ามาสอนภาษาอังกฤษในไทยสมัยแรกๆ ถอดเสียง Jesus เป็น เยซู / Joseph เป็น โยเซฟ / jeans เป็น ยีนส์ / jam เป็น แยม / และ jug จึงกลายเป็น เหยือก!!!

jug
Santé
弁当
gudang

สุสาน

คำไทย แยกทำ

คำไทย แปลว่า ปาช้า

มีต้นทางมาจากภาษาบาลีสันสกฤตว่า **ศุมน** **ศาน**
อ่านว่า ศมะศานะ

ศุม ในภาษาสันสกฤต หรือ **ฉว** ในบาลี

หมายถึง ศพ หรือซากศพ

ศาน หมายถึง ที่อยู่

รวมเป็น **ศุมนศาน** หมายถึง ที่อยู่ของซากศพ

ไทยรับคำจากภาษาบาลีและสันสกฤตมาเป็นจำนวนมาก
ผ่านทางคัมภีร์ของศาสนาพุทธและพราหมณ์

โกดัง

คำไทย มาเลย์ทำ

ที่หมายถึง คลังสินค้า

มาจากภาษามลายูว่า **gudang** อ่านว่า กูดัง
เป็นไปได้ว่า พ่อค้าอังกฤษที่เข้ามาทำธุรกิจใน
ประเทศไทย

คงนำคนงานมลายูซึ่งเป็นคนในปกครองอังกฤษเข้ามา
ช่วยงานในโรงเก็บสินค้าของตนด้วย
คำว่า กูดัง จึงแพร่เข้าสู่คำไทย

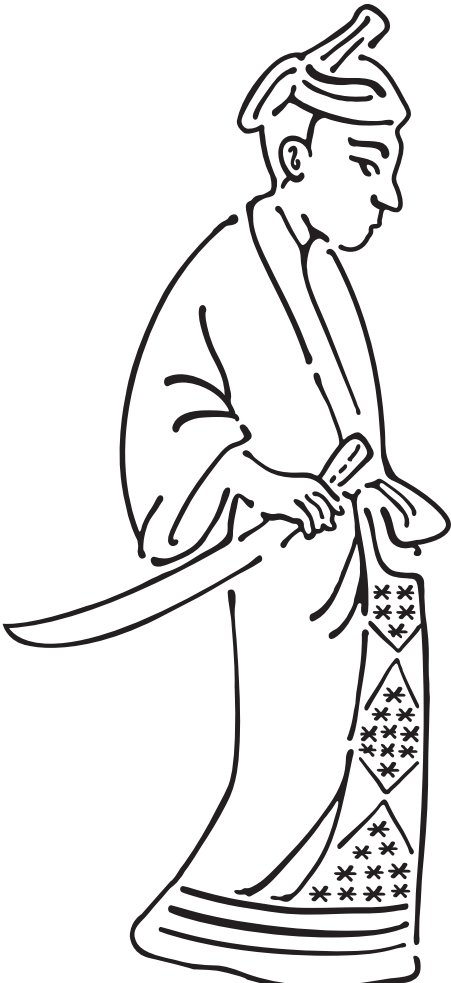
คำ กูดัง ก็ใช้จะเป็นภาษามลายูแท้
หากหยิบยืมมาจากคำภาษาทมิฬทางอินเดียใต้
มาอีกทอด **கிடங்கு** (อ่านว่า kiṭangku, กิฏังกู)
แยกทมิฬหมายถึง ห้องเก็บของ
และคำว่า **gudang** ของชาวมลายูนี้เอง
ที่เป็นต้นตอให้กับ คำว่า **godown** ในภาษาอังกฤษ
ที่แปลว่า โกดัง เช่นกัน

ชังเต

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

เจ้าชังเตเป็นส่วนวนคันทูคนไทย หมายถึงเข้าคุก
น้อยนักจะรู้ว่าเป็นคำจากภาษาฝรั่งเศสว่า **Santé**
อ่านว่า ซ็องเต้ เป็นชื่อคุุสำคัญในกรุงปารีส

คาดว่าคนไทยรู้จักคุุนี้จากนวนิยายชุด
“อาร์แซน ลูเป็ง” (Arsène Lupin) สุภาพบุรุษจอมโจร
ที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย
และเป็นที่นิยมในหมู่นักอ่านสมัยคุณปู่คุณตาของเด็ก
คงมีคุุซ็องเต้เป็นฉากในเรื่อง
ผู้อ่านจึงเก็บคำนี้มาใช้เท่าๆ จนกลายเป็นคำไทยไป



กะหรี

คำไทย แยกทำ

ภาษาปากหมายถึงหญิงโสเภณี

กร่อนมาจากภาษาอื่นที่ว่า **ชอกรี**

ออกเสียงแบบแยกได้ “โฉกรี่” (chokrī)

ออกแบบไทยเป็น “ช็อกการี”

หมายถึง เด็กสาววัยสระรุ่น

เป็นคำที่คนเชียร์แซกใช้เรียกลูกค้าอินเดียในย่านพาหุรัด

ให้มาใช้บริการโรงนวด ว่ามี “ช็อกการี”

เด็กเอื้อๆ ให้บริการนะจ๊ะนาย

ส่วนกะหรีที่หมายถึงแกงกะทิสีเหลืองๆ หอมกลิ่นเครื่องเทศ

เป็นคำยืมจากภาษามลายูที่รับมาจากภาษาทมิฬอีกที

คำว่า **கறி** (อ่านว่า kari, กะริ)

นอกจากจะแปลว่าแกงน้ำข้นแล้ว ยังหมายถึง ผัก ได้ด้วย

ส่วนของผากจากปากช่องอันเลื่องชื่อ “กะหรีป๊ป” ก็ไม่ใช่อันไกล

มาจากคำภาษาอังกฤษว่า **curry puff**

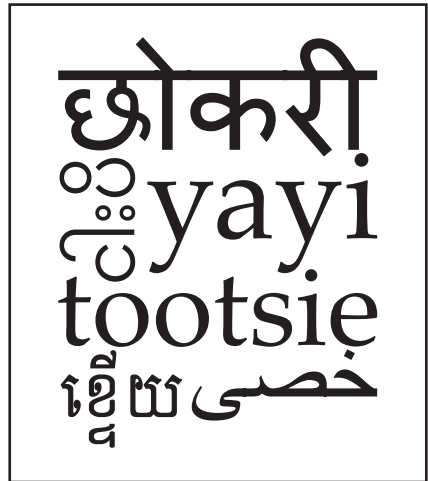
curry (ครี่ หรือ เคอร์รี่) ก็คือผงกะหรี

puff (พัฟฟ์) ก็คือแป้งพาย

เป็นอาหารลูกครึ่ง เปลือกแป้งทอดสดรสชาติโปรตุเกส

ใส่เครื่องปรุงผัดเครื่องแกงกะหรีรสชาติอินเดีย

เป็นของว่างยอดนิยมในมาเลย์ สิงคโปร์ อินโด และไทย



กะปิ

คำไทย พม่าทำ

همین‌تی! อย่างนี้ โขลกอยู่ในน้ำพริก

แทบจะทุกชนิดเลยนะคะ

คำไทย ยืมมาจากภาษาพม่าว่า **ငါးပိ** (งาปี) อ่านว่า

งะปี้ หมายถึง ปลาหมึก

คนพม่าล้วนเรียกกะปิ ปลาจ๋า และถั่วเน่า เหมารวมกัน

ว่าเป็น “งะปี้”

ต่างจากคนไทยที่หมายถึง เยื่อเคย

(กุ้งตัวเล็กๆ หมึกเกลียว) เท่านั้น

ถึงแม้จะเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงกัน

แต่เรายืมคำพม่ามาใช้เป็นจำนวนน้อยมาก

กะเทย

คำไทย เขมรทำ

คำไทย ยืมมาจากภาษาเขมรว่า **ខ្ចើយ** (เชุทัย)

อ่านว่า ชุเคย

หมายถึง คนสองเพศ ที่เกิดมามีอวัยวะเพศ

ทั้งชายและหญิง

มีหลักฐานการใช้คำนี้ตั้งแต่สมัยอยุธยา

ด้วยมีการคติน้อง “เทย”

เข้ามาเป็นคนรับใช้ในวัง มีศักดินา ๕๐

ปัจจุบัน คำนี้มีความหมายครอบคลุมไปถึงคนที่มี

พฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนด้วย



ยาหยี

คำไทย มาเลเซีย

คำไทย โดยทั่วไปหมายถึงหญิงที่รัก
ยืมมาจากภาษาชวามลายูว่า **yayi** อ่านว่า ยาหยี
หมายถึง น้องรัก โดยไม่จำกัดเพศ
ไม่ว่าน้องชายหรือน้องสาว

ไทยรับคำชวเข้ามามากจากบทละครเรื่อง
อิเหนา พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๒

ชั้นที่เปอร์เซีย

ข้าราชการฝ่ายในในราชสำนักอยุธยา
ภาพจากลายรดน้ำภายในหอเขียน วังสวนผักกาด
คาดว่าเดิมเป็นตำแหน่งเจ้านาย
ในสมัยอยุธยาตอนปลาย



คำไทย ไตรทระ: หลากหลาย คือ ไทยแท้

ชั้นที่

คำไทย อิหร่านทำ

คำคุ้นเคยจากหนังสือจีน แต่หาใช้คำจีนไม่
เป็นคำจากภาษาเปอร์เซียว่า **خصی**
อ่านว่า เคาะซี (**khasī**)
หมายถึง ชายผู้ตอนองคชาติ
คาดว่าไทยรับคำนี้มาจากชั้นที่แขกนำเข้าสู่ชาติอิหร่าน
ที่จ้างมาทำงานรับใช้ฝ่ายในในราชสำนักอยุธยา
สมัยสมเด็จพระนารายณ์ กล่าวกันว่ามีชั้นที่แขก
ร่วม ๘-๑๐ ชีวิตรับราชการอยู่ในวัง
มีทั้งผิวขาว (อินเดีย เปอร์เซีย) และผิวดำ (แอฟริกา)
นอกจากนี้ยังมีบันทึกถึงตำแหน่งหนึ่งในกรมชั้นที่
คือ ออกหลวงราชข่านภักดี ศักดินา ๕๐๐
ชื่อ “ข่าน” ก็บ่งบอกได้ว่า
ชั้นที่ผู้นี้จะถือพาสปอร์ตสัญชาติใด

อย่างไรก็ดี มีอีกทฤษฎีกล่าวว่า

ชั้นที่ นำมาจากคำสันสกฤตว่า **ชนฺธิ**
จาก **ชนฺท** (ชั้นตะ) ที่แปลว่า ตัด ทำลาย ไม่สมบูรณ์
ขาดหายไป

ตู๊ด

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

หมายถึงชายที่มีจริตจะก้านคล้ายหญิง
บ้างใช้คำว่า แต่ว
มาจากภาษาอังกฤษว่า **tootsie** อ่านว่า ทูตซี
หมายถึง สาวน้อย

ทูตซี คำนี้เป็นชื่อหนังฮอลลีวูด
เข้าฉายในไทยเมื่อปี ๒๕๒๕ ด้วยบทนักแสดงหนุ่มใหญ่
ที่จำเป็นต้องปลอมเป็นหญิงเพื่อแฉงเกิดในวงการ
อีกครั้ง หนังสร้างกระแสจนทำให้เรียกชายดั่งตั้ง
ตามสำเนียงไทยๆ ว่า “ตู๊ดซี่”
และกร่อนเหลือเพียง “ตู๊ด” ในที่สุด

ฝรั่ง

คำไทย อิหร่านทำ

คำนี้ไม่เกี่ยวกับชาวฝรั่งเศสเลยครับ
ยืมมาจากภาษาเปอร์เซียว่า **فرنگی**
อ่านว่า ฟะรังกี (farangī)
หมายถึง ชาวยุโรป หรือคนคริสเตียน

เมื่อชาวเปอร์เซียเข้ามาติดต่อดำขายและรับราชการใน
สมัยอยุธยา คำนี้จึงแพร่เข้ามา
คำว่า ฟะรังกี ยังแพร่หลายไปยังที่ต่างๆ
เราจึงไม่ได้เรียกฝรั่งว่า ฝรั่ง อยู่เพียงชาติเดียว
คนตุรกี อิหร่าน อาหรับ แอฟริกาเหนือ อินเดีย ทมิฬ
ก็เรียกด้วยคำนี้เช่นกัน

เบื่อเร่อ

คำไทย แยกทำ

มาจากภาษาฮินดีว่า **बड़ा** อ่านว่า บะรา (barā)
หมายถึง ใหญ่
บ้างว่า บะ-บะเร บ้างว่า บะรา-บะรา
ความหมายในภาษาไทย
หมายถึง ใหญ่โตกว่าปกติ

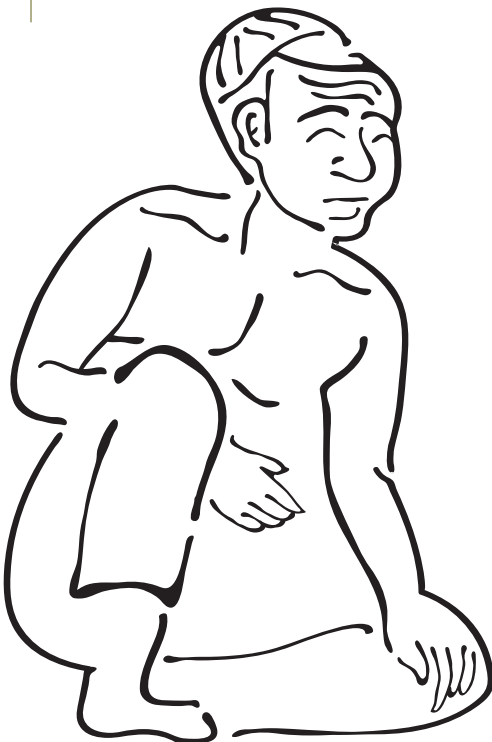
คำว่าไทยคงยืมคำนี้จากแขกอินเดีย
ที่เข้ามาติดต่อดำขาย รับจ้างทำงาน
หรือตั้งหลักแหล่งในประเทศไทย
ฮินันัน บะรา บะรา จริงนนาย

ล่อนจ้อน

คำไทย มาเลยทำ

คำไทย ยืมมาจากภาษามลายูว่า **telanjang**
อ่านว่า เตอลันจ้ง
หมายถึง เปลือยกาย ไม่มีอะไรปิด ไม่ใส่เสื้อผ้า
ไทยรับมาโดยกร่อนให้เหลือเพียง ล่อนจ้อน

ในสมัยอยุธยา ภาษากลางที่ใช้สื่อสารกันระหว่าง
พ่อค้าแขกในกรมท่าขวา (อาหรับ อิหร่าน อินเดีย อินโด)
ก็คือภาษามลายู
ในสมัยรัตนโกสินทร์
เมื่อทูตอังกฤษเข้ามาเจรจา ก็ติดต่อผ่านล่ามมลายู
จึงไม่น่าแปลกใจที่เรายืมคำมลายูมาใช้หลายคำ



สมัยต้นกรุง มีการทศครัวแขกมลายูขึ้นมาบางกอกเป็นจำนวนมาก
บ้างอยู่คลองบางหลวง และชุมชนบ้านแขก ฝั่งธนบุรี
บ้างอยู่ไกลไปบางกะปิ (บางโกปิยะห์) คลองตัน (กลันตัน) หนองจอก มีนบุรี

มะงุมมะงาหรา

คำไทย มาเลย์ทำ

ยืมมาจากภาษามลายูว่า mengembara

อ่านว่า เม็งเอมบารา

หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไป

ไทยรับมาในความหมาย ดันดันไปโดยไม่รู้ทิศทาง
เช่นในพระราชนิพนธ์อิเหนาในรัชกาลที่ ๒ ที่ว่า

ก็จะพาดวงใจโคลคลา ไปมะงุมมะงาหราสำราญ
ปัจจุบันใช้ในความหมายว่า งุ่มง่าม เสียมากกว่า

فرنگی
talanjang
kamar band
lingerie
mengembara

กางเกงลิง

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

ในสมัยรัชกาลที่ ๕ กางเกงขั้นในถือเป็นของแปลกใหม่
สำหรับสังคมไทย

คราวเสด็จประพาสฝรั่งเศส ข้าราชบริพาร

ที่ตามเสด็จฯ เห็นกางเกงในของพวกฝรั่งตากอยู่

จึงถามว่าคืออะไร

คนฝรั่งเศสเขียนตอบว่าคือ lingerie

(อ่านว่า แล็งเชอริ หมายถึง ชุดชั้นใน)

แต่คนไทยอ่านแบบไทยๆ ว่า “ลิงเยอริ”

กางเกงลิง(เยอริ) จึงเกิดขึ้นตั้งแต่นั้นมา

ผ้าขาวม้า

คำไทย อิหร่านทำ

มรดกจากกระแสเห่อแฟชั่นเปอร์เซียในสมัยอยุธยา

ชุดออกงานจัดเต็มของสมเด็จพระนารายณ์

และขุนนางสยาม

คือเสื้อคลุมยาวคลุมเข้าแบบแขกเทศ

ตัดจากผ้าไหมยกทอง

อิมพอร์ตจากอินเดียหรือเปอร์เซีย

คาดทับด้วย “ผ้าขาวม้า” คาดพุง ทอจากไหมเช่นกัน

คนเปอร์เซียเรียกผ้าลายตารางที่ใช้คาดเอวนี้ว่า

بند कमர் อ่านว่า กะมร์ บันด์ (kamar-band)

کمر گمّار หมายถึง เอว

بند บันด์ ก็คือพันธะ หมายถึง ผูก พัน รัด คาด

รวมแล้วหมายถึง ผ้าผูกเอว หรือเข็มขัดนั่นเอง



ต้นตำรับผ้าขาวม้าคาดพุง หรือ กะมร์ บันด์ จากเปอร์เซีย
ภาพจากหนังสือ Hunt for Paradise: Court arts of Safavid Iran
1501-1576 จัดพิมพ์โดย Skira

บ้ำระห่ำ

คำไทย อิหร่านทำ

คำไทย ยืมมาจากภาษาเปอร์เซียว่า محرم

อ่านว่า มะหฺร็อม (mahram)

หมายถึง เดือนมุฮัรฺร็อม (muḥarram)

เดือนแรกของปฏิทินอิสลาม

ในเดือนนี้ของทุกปี มุสลิมเชื้อสายเปอร์เซีย

จะจัดพิธีที่เรียกแบบไทยๆ ว่า “มะหะหฺร่ำ”

มีการเดินเจ้าเซิน ที่ผู้เข้าร่วมขบวนแห่จะตีกกชกหัว

คร่ำครวญถึงการเสียชีวิตของอิมามฮุสซัยน์ (ฮุเซน)

อีกมีพิธีลุยไฟ ควั่นหัว

หรือใช้ดาบฟันตัวเองจนเลือดตกยางออก

พิธี “มะหะหฺร่ำ” คงมูทะลุดดินจนเรียกกันว่าพิธี

“บ้ำระห่ำ”

และเพี้ยนเป็น “บ้ำระห่ำ” ไปในที่สุด

ระย่ำ

คำไทย มาเลย์ทำ

ก่อนจะคำใครด้วยคำนี้ รู้ที่มาก่อนก็ตื่นะครับ

ในกฎหมายอิสลาม หากใครถูกจับได้ว่าผิดประเวณี

จะมีการลงโทษรุนแรงโดยการขว้างหินใส่จนตาย

แถบอาหรับเรียกกันว่า رجم (ร็อจญุม, rajm)

มุสลิมแถบความลาญ ก็รับขนบนี้มาเช่นกัน

เรียกว่า rejam (เรอจัม)

หรือ rajam (ราจัม)

สำหรับไทย หากพบว่าแฟนมีชู้

ไม่ต้องถึงกับประชาทัณฑ์ทำ เรอจัม หรอกครับ

แค่คำว่า “ระย่ำ” ก็พอ

จัญไร

คำไทย เขมรทำ

ฤาคนไทยคำใครไม่เป็น จึงต้องยืมคำคนอื่นมาใช้

คำนี้มาจากภาษาเขมรโบราณว่า ច្បៃ (จฺไ) (จฺไร)

ปัจจุบันคนเขมรใช้คำว่า ច្បៃ (จฺไร) (จฺไร) อ่านว่า จ้องไร

หมายถึง มีทุกข์ กังวล มีอันตราย

ความหมายใกล้เคียงกับ เสนียดจัญไร ของเราจริงๆ



กุลี

คำไทย แยกทำ

หมายถึงคนงานหาบของใช้แรง โดยไม่อาศัยฝีมือ แต่เดิมหมายถึงพวกแบกหามในมาเลเซีย ที่มาจากอินเดียได้
เจ้าอาณานิคมอย่างอังกฤษมักอิมพอร์ตแรงงานต่างด้าว ชาวทมิฬเข้ามาทำงานก่อสร้างอาคารต่างๆ
ในนิคมช่องแคบและรัฐมลายูต่างๆ
จึงคาดว่าเป็นคำมาจากภาษาทมิฬว่า **கூலி**
อ่านว่า กุลี (kūli)
หมายถึง ค่าจ้างรายวัน
ทางอินเดียเหนือก็มีคำนี้ใช้เช่นกัน
หมายถึงคนวรรณะต่ำที่ทำงานแบกหาม

จับกัง

คำไทย จีนทำ

มาจากภาษาจีนว่า 杂工
ตามสำเนียงแต้จิ๋วอ่านว่า จับกัง
จีนกลางอ่าน zágōng หรือ จ่ากง
หมายถึง คนงานรับจ้างใช้แรงแบกหาม

สยามติดต่อกับจีนมานาน จึงมีลูกหลานมังกรเข้ามาอยู่ เป็นพ่อค้า ช่างฝีมือ รวมทั้ง กรรมกร โดยเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ ๓ ที่มี “จับกัง” แต่จี้จจาก ทางตอนใต้ของจีนเข้ามาใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก มารับจ้างขุดคลองจากตำบลหัวหมาก ไปยังเมืองฉะเชิงเทรา ยาว ๑,๓๓๓ เส้น สืบพิเศษจึงแล้วเสร็จ เรียกว่าคลองแสนแสบ

จี้กโก่

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

คำไทย มาจากภาษาอังกฤษว่า gigolo
อ่านว่า จี๊กกะโล่
คำนี้ ในภาษาอังกฤษหมายถึง ผู้ชายป้ายเหลืองที่รับจ้างให้บริการแม่ม่ายสูงวัยมีฐานะ ไทยรับคำนี้มา โดยหมายถึง หนุ่มสาวแต่งตัวโก้ ทำงานหยาบห่วย เกาะผู้หญิงกิน
ต่อมาในยุคฟิฟตี้ ที่ย่านวังบูรพาเฟื่องฟู “จี้กกะโล่” เปลี่ยนมาเป็น “จี้กโก่” หมายถึงวัยรุ่นช่างแต่งตัวตาม อย่างดาราหนังอเมริกัน
คำว่า “(จี้ก)โก่หลังวัง(บูรพา)” จึงเกิดขึ้นมาในสมัยนี้เอง



ดารา

คำไทย แหกทำ

คำไทย แผลงมาจากคำบาลีสันสกฤตว่า
 ดารา อ่านว่า ดารา
 หมายถึง ดวงดาว หรือลูกตาดำ
 ดาราศาสตร์ จึงหมายถึง วิชาว่าด้วยดวงดาว
 ดารานักแสดง หมายถึง ผู้แสดงหนังละครได้
 รับความนิยม เปรียบได้กับดวงดาว
 เปล่งประกายงดงาม
 ซูเปอร์ ที่ยืมมาจาก ซูเปอร์สตาร์
 ซึ่งหมายถึงดารานักแสดงยอดนิยมสูงสุด
 ถึงจะเป็นภาษาอังกฤษ superstar
 แต่ก็มีควมหมายว่าดวงดาวเช่นกัน

ชะมัดยาด

คำไทย อิหร่านทำ

เป็นคำไทย หมายถึง มาก เช่น ทนชะมัดยาด
 ยืมมาจากภาษาเปอร์เซียว่า شَابَشْ
 อ่านว่า ซาบาซ ญาร (shābāsh jār)
 شَابَشْ (ซาบาซ) แปลว่า ดีแท้ เก่งแท้
 جار (ญาร) ใช้เรียกคนสนิท
 รวมกันแล้วหมายถึง เก่งจริงเพื่อนยาก

โก้เก้

คำไทย ฝรั่งเศสทำ

คำไทย ยืมมาจากภาษาฝรั่งเศสว่า coquet อ่านว่า โกเก้
 ศัพท์เดิมมีหลายความหมาย
 เรารับมาเฉพาะความหมายของการแต่งกายหรูหรา กริยา
 สง่างาม
 อาจรับคำนี้มาจากมิชชันนารีฝรั่งเศสที่เข้ามาแพร่ธรรมใน
 พระนคร หรืออาจมาจากนักเรียนนอกลูกหลานขุนนาง ที่ส่ง
 ไปศึกษาต่อยังประเทศยุโรป ตามความนิยมในสมัย ร.๖-๗
 หรืออาจเข้ามาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อปารีสได้ปฏิวัติ
 วงการเสื้อผ้า และกลายเป็นศูนย์กลางแฟชั่นของโลกไปแล้ว

ส่วนคำว่า “เก้” เดียวๆ ไทยเราก็ก๊มเขามาเช่นกัน
 อิมพอร์ตมาใช้ในราว พ.ศ. ๒๔๑๔ คราวคิงจุฬาลงกรณ์เสด็จ
 ทัดศึกษาที่อินเดีย หรือเมื่อร้อยกว่าปีมาแล้ว
 มาจากภาษาอังกฤษว่า gay อ่านว่า เกย์
 คนไทยในสมัยนั้นออกเสียงแบบไทยๆ กันว่า เค
 ใช้ในความหมาย หูหราโอโง่
 เล่ากันว่า ข้าราชการที่ตามเสด็จฯ ผู้หนึ่ง เป็นเด็กนอกเรียน
 ที่อังกฤษ เปรี๊ยะว่า “เก้จริงคุณ” ด้วยสำเนียงฝรั่งจ๋า ผู้ตาม
 เสด็จฯ อื่นๆ นึกขึ้น จึงนำมาพูดล้อกันเล่นจนติดปาก กลายเป็น
 คำไทย ใช้กันจนถึงทุกวันนี้
 ส่วน gay ในความหมายว่า สนุกสนานร่าเริง นั้น ฝรั่งเศสก็นำไป
 ใช้เรียกพวกกรักร่วมเพศ เนื่องจากคนกลุ่มนี้ชอบแฮปปี้ลัลล่า
 จนกลายเป็นภาพจำของคนกลุ่มนี้ไป
 ไม่น่าเชื่อว่า คำว่า “เก้” และคำว่า “เกย์” ที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้
 นี้ ต่างความหมายก็จริง แต่มีที่มาจากคำคำเดียวกัน

แถมให้อีกคำ คำว่า “โก้”
 เรียกเต็มๆ ว่า “โก้หร่าน” มีมาตั้งแต่สมัยคิงจุฬาลงกรณ์เช่นกัน
 มาจากภาษาอังกฤษว่า Koran อ่านว่า โคราน สำเนียงไทยๆ
 ว่า โก้หร่าน
 หมายถึงคัมภีร์ กุรอาน ของศาสนาอิสลามนั่นเอง
 คนไทยสมัยนั้นเริ่มเห่อฝรั่ง จึงนำการออกเสียงคัมภีร์นี้ตาม
 แบบตะวันตก มาใช้เปรียบเปรย ในความหมาย หูหร่าสูงส่ง
 ดังเช่นชาวมุสลิมที่มีกุรอานเป็นหลักยึดในชีวิต และมักอ้างคำ
 สอนจากคัมภีร์นี้เสมอมา
 อัลกุรอาน เป็นภาษาอาหรับ الْقُرْآن อ่านว่า al-qurān หรือ
 qur-ān ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนิยมเขียนว่า Quran

มโน

คำไทย แยกทำ

ศัพท์ร่วมสมัยของ พ.ศ. นี้

คาดว่าเป็นการพูดอย่างย่อของคำว่า “มโนภาพ” ที่แปลว่า ภาพที่คิดเห็นขึ้นในใจ

มโน มาจากภาษาบาลีว่า มน อ่านว่า มนะ และจากภาษาสันสกฤตว่า มนสฺ อ่านว่า มนัส หมายถึง ใจ จิตใจ

ใครจะเชื่อว่าคำบาลีสันสกฤตก็มีที่ยืนในเวทีศัพท์สแลงกับเขาเหมือนกัน

จิ้น

คำไทย ฝรั่งเศส

ศัพท์บัญญัติใหม่ มักใช้ว่า คู่จิ้น

ไม่ได้มาจากคำว่า virgin (เวอร์จิ้น) ที่แปลว่ายัง “ซิง”

แต่มาจากภาษาอังกฤษว่า imagine (อิมเมจิ้น)

ที่แปลว่า นึกคิด นึกฝัน มีจินตนาการ

จินตนาการเอาไว้ดาราคู่ขวัญที่ตนชื่นชอบ

(โดยเฉพาะดาราชายกับชาย) เป็นแฟนกัน

เขาและเธอจะเป็น “กิ๊ก” กันจริงหรือไม่ ไม่สำคัญ

ขอให้ “ตึง” ทั้งหลายได้ “จิ้น” ก็ “ฟิน” แล้ว

شاباش جار
coquet
imagine
finish มโน

ฟิน

คำไทย ฝรั่งเศส

ศัพท์ติดเรตที่ฮิตทั่วบ้านทั่วเมือง

คาดว่ามาจากภาษาอังกฤษว่า finish อ่านว่า ฟินิช

ที่หมายถึง ทำเสร็จ จบ

เริ่มแรกเป็นคำยืมมาจากรอคทองโนฉากโคลแม็กซของหนังสำหรับผู้ใหญ่ที่ว่า “I’m finished”.

พินคำนี้ได้มีการแปลงความหมายเพื่อเข้าสู่พื้นที่สาธารณะมากขึ้น

ปัจจุบัน หมายถึง สุดยอด! หรือ ตายตาหลับแล้ว

โดยไม่ได้นัยยะเกี่ยวกับเรื่องบนเตียงแต่ประการใด

ฝรั่งเศส อังกฤษ และอเมริกัน เริ่มเข้ามามีบทบาทในสมัย ร.๓-๔

เป็นพูด มิชชันนารี หมอ พ่อค้า เปิดห้างฝรั่ง

ภาพจากจิตรกรรมในวิหารน้อย วัดกัลยาณมิตร ธนบุรี

คาดว่าป็นหมอบรัดเลย์ (Bradley) เปิดโอสถศาลาขึ้นที่ย่านนั้น

สารจาก

สถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติ

สถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติมุ่งหมายจะถ่ายทอดเรื่องราวความเป็นไทยในหลากหลายมิติ โดยนำเสนอในรูปแบบนิทรรศการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยมี “มิวเซียมสยาม” เป็นพิพิธภัณฑ์ต้นแบบ

เนื่องในวาระพิเศษต้อนรับวันพิพิธภัณฑ์ไทย ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา สถาบันฯ ได้ริเริ่มโครงการนิทรรศการฉบับกระเป๋ာ หรือที่เราเรียกว่า “มิวเซียมสยามมินิ” ประเดิมด้วย คำไทย ไครทำ: หลากหลาย คือ ไทยแท้ นำเสนอภาษาในชีวิตประจำวันที่เราใช้กันทุกวันๆ ทั้งคำไทย คำไทยแท้ คำไทยที่กลายเป็นคำยืมจากต่างภาษา คำไทยที่ยกมาทั้ง ๔๒ คำเหล่านี้ มีต้นทางอันหลากหลาย ช่วยบอกให้รู้ว่าเรารู้จักตัวเราดีแค่ไหน จากทั่วทุกมุมโลกมานานแล้ว คนไทยทำการค้า เราได้รับความรู้และเทคโนโลยีจากต่างแดน เกิดการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม จนเกิดความหลากหลายขึ้น

ต่อจากนี้ไป “มิวเซียมสยามมินิ” จะตระเวนออกไปหาผู้ชมถึงที่ ไม่ว่าจะเป็นที่ห้าง หรือสถานที่สาธารณะอื่นๆ ด้วยจุดประสงค์ที่จะเผยแพร่ความรู้ใกล้ตัว ซึ่งย่อมาให้ซึมซับได้อย่างง่าย ๆ อันจะช่วยกระตุ้นให้คนไทยรุ่นใหม่มีความพร้อมสำหรับก้าวเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ต่อไปในอนาคต

รามาศ พรหมเย็น

รองผู้อำนวยการสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
และผู้อำนวยการสถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติ

สารจากสมาคมผู้จัดพิมพ์

และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย มุ่งสร้างสรรค์สังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และมุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดวัฒนธรรม “รักการอ่าน” ขึ้นในหมู่เยาวชนไทย

เมื่อสถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติ ริเริ่มโครงการ “มิวเซียมสยามมินิ” – คำไทย ไครทำ: หลากหลาย คือไทยแท้ อันเป็นนิทรรศการเคลื่อนที่ขนาดเล็ก นำเสนอเรื่องราวของ คำไทย ที่มีต้นทางจากภาษาต่างประเทศ ซึ่งนอกจากผู้ชมจะได้เรียนรู้ถึงที่มาของคำในเชิงนิรุกติศาสตร์แล้ว ยังแทรกไปด้วยเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ และสะท้อนความเป็นไทยได้เป็นอย่างดี

สมาคมผู้จัดพิมพ์ฯ จึงเล็งเห็นว่าหากนำองค์ความรู้เกี่ยวกับ คำยืมดังกล่าวที่ได้จากนิทรรศการ มาจัดพิมพ์เป็นหนังสือ เล่มเล็ก ขนาดพกพาสะดวก เข้าถึงง่าย ได้สาระ ก็จะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยรณรงค์ให้สังคมไทยตื่นตัวในการอ่านมากขึ้น อันเป็นภารกิจหลักของสมาคมผู้จัดพิมพ์ฯ

สมาคมผู้จัดพิมพ์ฯ จึงรับอาสาเป็นผู้จัดพิมพ์หนังสือ เล่มนี้ขึ้น โดยได้รับความอนุเคราะห์จากบริษัท เอสซีจี แพคเกจจิ้ง จำกัด (มหาชน) เอื้อเฟื้อกระดาษ ทำให้ผู้สนใจใคร่รู้ได้เพลิดเพลินกับ “คำไทย ไครทำ” ได้โดยไม่ต้องซื้อหา หรือมีค่าใช้จ่ายใดๆ

จรัญ หอมเทียนทอง

นายกสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

คำไทย ไครทำ

หลากหลาย คือ ไทยแท้

ด้วยความร่วมมือของ

มิวเซียมสยาม สถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติ
สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
บริษัท เอสซีจี แพคเกจจิ้ง จำกัด (มหาชน)

ที่ปรึกษา

จิระนันท์ พิตรปรีชา
ปราโมินทร์ เครือทอง

ขอขอบคุณ

รศ. ดร. สุมาลี นิมนานภาพ
รศ. ดร. นิตยา กาญจนวรรณ
รศ. ดร. ศานติ ภักดีคำ
ผศ. ดร. สติฉัย ไชยปัญญา
ผศ. ดร. จุฬิศพงศ์ จุฬารัตน์
ผศ. ดร. ปรีดี พิศณุมิวิติ
ดร. อดิเทพ เวนุจันทร์
นันทวล จันทฤทธิ์
สุนิณี จุฑามาศ
ฐิติกร สุจิระนานนท์
รินรดา ณ เชียงใหม่

Curated by

มิวเซียมสยาม

ออกแบบสุจิตร์

ตะวัน อมรัตน์เสิร์กกุล

ออกแบบและก่อสร้างนิทรรศการ

บริษัท ปัญจิ สตูดิโอ จำกัด

สถาบันพิพิธภัณฑ์การเรียนรู้แห่งชาติ

เลขที่ ๔ ถนนสนามไชย แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
National Discovery Museum Institute 4 Sanam Chai Road, Phra Nakhon, Bangkok 10200
tel: 66 (0) 2225 2777 fax: 66 (0) 2225 2775
www.museumsiam.com | facebook.com/museumsiamfan

บ๊อง gigolo coquet โฉ่ฉ่ำ محرم 杂工 telanjang

เบ๊อเร่อ จิ๊กโก๋ โก้โก้ กะเทย บ้าระห่ำ จีบกั๊ว ล่อนจ้อน



สำนักงานรัฐมนตรี

okmd



N D M I



b|u|g studio